

A portugál számviteli szabályok szerint meghatározandó pozitív saját tőkével való rendelkezés követelménye szolgáltatásnyújtás szabadságának hátrányosan megkülönböztető korlátozását jelenti.

Az ingatlanközvetítő társaságoknak és az ingatlanügynököknek a portugál közigazgatás fegyelmi ellenőrzése alá vetése a szolgáltatásnyújtás tekintetében, figyelmen kívül hagyva azt az ellenőrzést, amelynek a szolgáltatást nyújtó személynek a letelepedés szerinti tagállamban alá van vetve, az EUMSZ 56. cikk szerinti korlátozásnak minősül.

Az azt előíró portugál rendelkezések, hogy az ingatlanközvetítői, illetve az ingatlanügynöki tevékenységet csak kizárólagosan, illetve majdnem kizárólagosan lehet gyakorolni, korlátozzák a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságát.

A szakma megkezdésének és gyakorlásának feltételei nem különböznek egymástól, és nem teszik lehetővé a letelepedés és az időleges szolgáltatásnyújtás megkülönböztetését.

Az építési tevékenység megkezdésének és gyakorlásának a portugál jogban rögzített feltételei a letelepedés feltételeinek felelnek meg. A portugál jog semmiféle különbséget nem tesz a letelepedés és az időleges szolgáltatásnyújtás között.

A szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságának a portugál jogrendszerből eredő korlátozásai nem igazolhatók közérdekű indokokkal.

Jóllehet a fogyasztók védelme igazolhatná a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának bizonyos korlátozásait, a szóban forgó korlátozások azonban aránytalanok.

A letelepedés követelménye a szolgáltatásnyújtás gyakorlása tekintetében és az annak ellenőrzésére irányuló engedély követelménye, teljesültek-e a letelepedés feltételei, a szolgáltatásnyújtás szabadságának vonatkozásában aránytalan intézkedéseknek minősülnek.

Különösen ésszerűtlen annak megkövetelése, hogy a felelősségbiztosítást a rendeltetés helye szerinti tagállamban kössék meg.

A portugál jog nem a fizetőképességhez kapcsolódó okok miatt követeli meg a pozitív tőkével való rendelkezést a szakma megkezdésének és gyakorlásának tekintetében.

Aránytalan a szolgáltatást nyújtó személyek alávetése a Portugáliában letelepedett ingatlanügynökökre és ingatlanközvetítő társaságokra alkalmazandó fegyelmi ellenőrzés teljességének.

Az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-168/05. sz., Arkema kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítélete ellen az Arkema France SA által 2009. december 15-én benyújtott fellebbezés

(C-520/09. P. sz. ügy)

(2010/C 37/34)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Arkema France SA (képviselő: M. Debroux ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: az Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

A fellebbező kéri, hogy a Bíróság:

— helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-168/05. sz. ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítéletét;

— a Bizottságot kötelezze az összes költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezése alátámasztására a fellebbező négy jogalapot terjeszt elő.

Első jogalapja keretében a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a leányvállalat versenyellenes magatartása anyavállalatnak való betudhatóságára vonatkozó szabályokat. E tekintetben ellentmondást vél felfedezni a megtámadott ítélet szövegében, mivel az Elsőfokú Bíróság ebben az ítéletben megállapítja, hogy az anyavállalatnak a leányvállalata feletti meghatározó befolyására vonatkozó vélelem egyszerű vélelem, amely megdönthető azáltal, hogy az anyavállalat és/vagy a leányvállalat bizonyítékokkal támasztja alá a leányvállalat magatartásának önállóságát, ugyanakkor azt is állítja, hogy az anyavállalat feladata a vállalatcsoportban biztosítani a leányvállalatok irányításának egységét, többek között a költségvetési ellenőrzés útján. Ebből *de iure* az anyavállalat leányvállalatai feletti meghatározó befolyására vonatkozó megdönthetetlen vélelem következik, így az Elsőfokú Bíróság e megállapítására tekintettel a leányvállalat nem tudja bizonyítani piaci magatartásának önállóságát.

Második jogalapja keretében az Arkema a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének az anyavállalat leányvállalatai feletti meghatározó befolyására vonatkozó vélelem megdönthetlenségéből eredő megsértésére hivatkozik, mivel e vélelem miatt a kartell résztvevőit eltérően kezelik, aszerint hogy vállalatcsoporthoz tartoznak-e vagy sem.

Harmadik jogalapja keretében a fellebbező előadja, hogy a megtámadott ítélet sérti az egyenlő bánásmód elvét és a tisztességes eljárásához való jogot, amennyiben a lényeges eljárási szabályoknak az indokolás hiányából eredő megsértésére alapított jogalapjára válaszul az Elsőfokú Bíróság csupán az Arkema anyavállalata, az Elf Aquitaine érveit vizsgálta meg, az Arkema által előterjesztetteket nem. Márpedig jóllehet igaz az, hogy az Elsőfokú Bíróság nem köteles a felek által megfogalmazott érvelés kimerítő ismertetésére, a megtámadott ítélet indokolásának lehetővé kell tennie, hogy a felperes legalább az Elsőfokú Bíróság által rá vonatkozóan elfogadott érvelést pontosan megismerhesse.

Negyedik és egyben utolsó jogalapja keretében az Arkema végül előadja egyrészt az arányosság elvének megsértését, amennyiben a Bizottság kétszeresen vette figyelembe a forgalmát a szankció alapjának meghatározásánál, másrészt az Elsőfokú Bíróság azon megállapításával elkövetett hibát, miszerint a Bizottságnak nem volt más választása, ha nem akart eltérni az iránymutatás számítási módszerétől. Az Elsőfokú Bíróság ezáltal ugyanis a Bizottság iránymutatásának kötelező erőt tulajdonít, amellyel az nem rendelkezik. A fellebbező szerint az ilyen iránymutatás inkább a követendő gyakorlati magatartási szabályokhoz, mintsem az adminisztráció által minden körülmények között követendő jogszabályokhoz hasonlít.

Az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-174/05. sz., Elf Aquitaine kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítélete ellen az Elf Aquitaine SA által 2009. december 15-én benyújtott fellebbezés

(C-521/09. P. sz. ügy)

(2010/C 37/35)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Elf Aquitaine SA (képviselők: E. Morgan de Rivery és S. Thibault-Liger ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: az Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

A fellebbező kéri, hogy a Bíróság elsődlegesen:

- teljes egészében helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-174/05. sz., Elf Aquitaine SA kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítéletét az EUMSZ 256. cikk és az Európai Unió Bírósága alapokmányáról szóló 3. sz. jegyzőkönyv 56. cikke alapján;
- adjon helyt az első fokon előterjesztett kereseti kérelmeknek;
- következésképpen semmisítse meg az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/E-1/37.773 — monoklórecetsav) 2005. január 19-én hozott C (2004) 4876 végleges bizottsági határozat 1. cikkének d) pontját, 2. cikkének c) pontját, 3. cikkét és a 4. cikke (9) bekezdését;
- a Bíróság másodlagosan — korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva — az EUMSZ 261. cikk alapján törölje el vagy csökkentse a Bizottság említett határozatának 2. cikke c) pontjában az Arkema SA-val és az Elf Aquitaine-nel szemben együttesen és egyetemlegesen kiszabott 45 millió eurós bírságot az Elsőfokú Bíróság T-174/05. sz. ügyben hozott ítélete indokolásának és érvelésének a jelen fellebbezés hat jogalapja keretében kifejtett objektív hiányságaira tekintettel;
- a Bíróság mindenesetre az Európai Bizottságot kötelezze az összes költség — beleértve az Elf Aquitaine-nek az Elsőfokú Bíróság előtt felmerült költségeit is — viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezése alátámasztására a fellebbező hat jogalapot terjeszt elő.

Első jogalapja keretében a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság — mivel nem vette figyelembe az EUMSZ 101. cikk [EK 81. cikk] szerinti szankciók megtorló jellegéből fakadó valamennyi következményt — tévesen alkalmazta a jogot. Különösen azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság visszaélészerűen kizárta őt az ártatlanság védelmének és a büntetések egyéniesítése elvének alkalmazási köréből azáltal, hogy a leányvállalata által elkövetett jogsértésért való felelősséget a fellebbezőnek tudta be, jóllehet a fellebbező által előterjesztett tények ezzel ellentétben azt tanúsítják, hogy a fellebbező maga semmilyen jogsértést nem követett el, sőt a vitatott jogsértés fennállásáról annak elkövetése időpontjában nem is tudott.

Második jogalapja keretében az Elf Aquitaine a védelemhez való jognak a méltányosság és a felek egyenlősége elvének téves értelmezéséből fakadó megsértésére hivatkozik. Az Elsőfokú Bíróság megtámadott ítéletben képviselt álláspontja ugyanis az